

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΓΚΑΤΑΣΤΑΘΗΚΑΜΕ στο πιο άνετο και πιο ασφαλές δωμάτιο, αφού εξέτασαμε καλά πόρτες και παράθυρα για τη στερεότητά τους.

Ο καθηγητής Βάν "Ελισγγ" δεν περιορίστηκε αυτό μόνον. Ήξετε και τους τοίχους του δωματίου, μήπως υπάρχουν πουθενά καμιά μυστική είσοδος, όπως συμβαίνει μ' όλα τα μεσαιωνικά κτίρια. Ειτυχώς δεν ανακάλυψε πουθενά τίποτε το ύποπτο.

Ποτε το ύποπτο.

Η πρώτη μας δουλειά όταν ήρθαμε, ήταν να κατεβούμε στο έσωτερικό προαύλιο, σύμφωνα με τις υποδείξεις του Χάιντεβιτς στο "Ημερολόγιό μου, και να κοιτάξουμε απ' το ψηλό κυκλιδοσφαιροειδές παράθυρο μήπως ο βρυκόλακας βρίσκεται στην λιθόκτιστη κρύπτη του.

Ήταν η καλύτερη ώρα αυτή για να τον πιάσουμε βυθισμένο στο λιθαράρι του και να απωλλάξουμε την περιφέρειά απ' τη βδελυρή ύπαρξί του.

Κατέβηκαν στο προαύλιο ο καθηγητής με τον "Ιωνάθαν. Εγώ έμεινα με τ' αριστερά.

Η καρδιά μου ήταν βαριά όλο αυτό το διάστημα. Μ' έπληγε η αγωνία.

Θα τον βρούσαμε άραγε στην κρύπτη του εκείνη τον τρομερό ζώοντο; Και θα κατόρθωναν να μπουν μέσα και να τον εξοντώσουν; Κρατούσα και την αναπνοή μου ακόμα κι άφρονγκραζόμουν.

Κανένα θόρυβο, τ'α κορίτσια νοιώθανε την αγωνία μου, καταλάβαιναν το κρισημο της στιγμής αυτής και σιωπούσαν επίσης, καθισμένα πλαί-πλαί, με τ'α χέρια σφιγμένα.

Κάθε λεπτό που περνούσε, μου φαινόταν δολόκληρος αιώνας.

Επί τέλους, άκουσα βήματα στο διάδρομο. Τινάχτηκα επάνω κι' έτρεξα στην πόρτα.

Ήταν ο "Ιωνάθαν με τον καθηγητή Βάν "Ελισγγ. — Λοιπόν; ρώτησα, κι' η φωνή μου κόπηκε.

Ο "Ιωνάθαν με πήρε στην άγκαλιά του. Τά γνάθια μου τρέμανε.

Ο Βάν "Ελισγγ κούνησε με στενοχωρία το κεφάλι του.

— Δυστυχώς, ακριβή μου Μίνα, μου είπε, ο Σατανάς αυτός κατάλαβε τους σκοπούς μας κι' άλλαξε κρησφύγετο. Άλλα θα τον βρούμε. Εκτός αν κατέβηκε στον "Αδη...

— Δεν βρίσκεται στην κρύπτη του;

— Όχι, δυστυχώς.

— Ωστε...

— Άπλοιστά, έμάντεψε πως θα τον αναζητούσαμε εδώ, ήξερε πως η φωλιά του αυτή εινε πειά γνωστή, έφ' δσον την ανακάλυψε άλλοτε ο Χάιντεβιτς, κι' έλαβε τ'α μέτρα του. Μά θα τον βρούμε... θα τον βρούμε, όσο κι' αν εινε πιο πονηρός απ' τον πατέρα του. Στο μεταξύ ως έχουμε τα μάτια μας τέσσερα...

(Άπ' το "Ημερολόγιό του "Ιωνάθαν "Αρκερ).

Η πρώτη μας νύχτα στον πύργο του Δράκουλα πέρασε χωρίς να συμβή τίποτα το έκτακτο.

Έξερευνήσαμε πριν βασιλέψει ο ήλιος όλον τον πύργο, απ' τ'α βαθεία και σκοτεινά του υπόγεια και τις μυστικές υπόγειες στοές του ως τις πανύψηλες σπηλιές του, πονάει σήμερα πειά κατοικίες ορνέων. μά δεν βρήκαμε πουθενά ούτε ίχνος του Βρυκόλακα.

Πού πήγε;

Πού έχει τρυπώσει;

Έχει φύγει άραγε μακριά απ' τον πύργο, σ' άλλο κανένα καταφύγιο που το άγνωστους;

Κρούεται σε κανένα σκοτεινό κενοτάφιο κοντινού νεκροταφείου;

Η έγκρασταθήκε στην "Επαυλι της Κατάρας, απ' τη στιγμή που έμεις έφύγαμε από εκεί;

Είπα τις σκέψεις μου αυτές στον καθηγητή Βάν "Ελισγγ. Ο καθηγητής όμως δεν εινε καθόλου σύμφωνος μαζί μου. Έχει τη γνώμη πως ο βρυκόλακας δεν έγκατέλειψε τον πύργο του.

— Υπόχουν, μου είπε, στους παλιούς μεσαιωνικούς πύργους κρύπτες και καταπακτές, τις όποιες δεν υποκαταλάμβανε κι' η όποιες δεν βρίσκονται εύκολα, γιατί εινε φτιασμένες μ' εξαιρετική, με σατανική τέχνη. Γιατί λοιπόν να μη υπάρχουν παρόμοιες κρύπτες και στον πύργο αυτό που άρθιμει τόσον αιώων ζωή; Και γιατί να μην έχη καταφύγει σε μία από τις κρύπτες αυτές ο βρυκόλακας;

— Τότε η ανακάλυψή του καθίσταται δύσκολη, αν όχι αδύνατη, παρατήρησα στον καθηγητή.

— Αυτό είν' αλήθεια, μου απάντησε. Άλλά ο βρυκόλακας δεν θα μείνει διαρκώς τρυπωμένος στην κρύπτη του. Το μίσος και η όργη του θα τον παρσώνουν σ' άπειροσκέψεις. Το μίσος τυφλώνει. Κι' όσο κι' αν εινε πονηρός θα την πάθει. Θα βγή έξω από την κρύπτη του για να μάς έπιτεθή ασφαλώς, κι' έτσι θα τον παρακολοθήσουμε και θα άποθούμε τη φωλιά του.

— Ο Θεός να μάς βοηθήσει, είπα κι' έκαμα το σταυρό μου.

Μόλις βοάδουσε, άμπαρώσαμε καλά το διαμέρισμά μας. Κλείσαμε μαζί μας στην ίδια αίθουσα, και τον Πιστό. Θα ήταν άπειροσκέψια να τον άρθισουμε απ' έξω. Ο βρυκόλακας θα τον σκότωνε και θα ζάναμε έτσι έναν πολύ χρήσιμο και πολύ άφοσιωμένο σύντροφο.

Τά κορίτσια κομψήθηκαν εντορίς.

Η επικίνδυνη θέσι στην όποία βρισκόμαστε, δεν τ' άνησχει καθόλου. Βρίσκονται στην ώραία ηλικία, για την όποιαν δεν υπάρχουν κίνδυνοι...

Έμεις οι τρεις μείναμε άγρυπνοι ως τ'α μεσάνυχτα σχεδόν, πίνοντας καφέδες και συζητώντας σιγανά, με τ' αυτιά τετωμένα στον παραμυρδό θόρυβο...

Θεέ μου!... Άκούγονται τόσο άνεξιγήτοι και μυστηριώδεις θόρυβοι μέσα σ' ένα παλιό μεσαιωνικό κτίριο!

Θροίσματα παράξενα από νυχτερίδες ίσως που πετάνε μέσα στις άδειες κάμαρες απ' τ' άνοχητά παράθυρα, τριξίματα των σχεδωμένων ξύλων των μεσοτοιχών, κρότοι από ασβέστες που πέφτουν απ' την πλακαρία, θόρυβοι άλλόζοτοι που μοιάτουν με βηματίσμα ανθρώπων, σκουζίματα νυχτοπουλιών ή ποτικιών που όργιάζουν μέσα στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας...

Μολαταύτα είμαστε ήσυχoi.

Ο Πιστός που άγρυπνάει κι' αυτός μαζί μας, σάν να καταλαβαίνει σε τί καταραμένο μέρος βρισκόμαστε, άκουει όλους αυτούς τούς θόρυβους, χωρίς να δείχνη την παραμικρή άνησυχία.

Άν συνέβαινε τίποτε το ύποπτο, το πιστό κι' άφοσιωμένο ζώο θ' άνησυχόσε. Φαίνεται λοιπόν πως δεν είχα άδικο να ήπιστηρίζω ότι ο βρυκόλακας δεν βρίσκεται στον πύργο του. Έφτασαν και πέρασαν τ'α μεσάνυχτα, χωρίς να μάς συμβή τίποτα το άφοβετό.

Η Μίνα πλάγασε.

Το ίδιο έκανε κι' ο καθηγητής Βάν "Ελισγγ.

Έμεινα ξυπνητός μονάχα εγώ, με τ' αυτιά τετωμένα και το όπλο στο χέρι.

Κι' αυτός ο Πιστός άποκομψήθηκε και ρουθουνίζει μπρός στην πόρτα.

Σιωπή και μυστήριο μάς ζάνει από παντού...

(Άπ' το "Ημερολόγιό του "Ιωνάθαν "Αρκερ).

Συνέχεια. — Στις δύομημε μετά τ'α μεσάνυχτα που ξέπνησα τον καθηγητή να με άντακαταστήσει, ο Πιστός που κομψότανε ακόμα βαθεία, τινάχτηκε έξωφανα επάνω κι' άρχισε να δείχνη σημεία άνησυχίας.

Θέλησα να τον πλησιάσω και να τον καθησυχάσω, μά ο καθηγητής μ' έμπόδισε μ' ένα κίνημα του χεριού του. — "Τί συμβαίνει;" του έγνεψα.

"Έβαλε το δάχτυλό του σ'α χείλη του. — "Σιωπή!...".

Στεκόμαστε όρθιοι, καταφομένοι στις θέσεις μας κι' άφρονγκραζόμαστε. Έξω απ' την πόρτα άκούσαμε, σε λίγο, κάτι σάν άνάλαφρο περπάτημα, σάν κάποιος να πλησίασε, να στάθηκε και να κρημάκουγε:

Ήταν καμιά νυχτερίδα που έφτασε φτερουγίζοντας ως το μέρος αυτό; Κανένα μεγάλος ποντικός;

Δέν μπορούσαμε να καταλάβουμε.

Η στάσις όμως του καθηγητού Βάν "Ελισγγ κι' η άνησυχία του σκυλιού φανέροναν πως κάτι σοβαρότερο συνέβαινε. Αυτό διαρκεσε λίγα μόνον λεπτά. Έπειτα τ'α βήματα άπομακρύνθηκαν και πάλιν σιγά-σιγά κι' άνάλαφρα κι' άπλόηθηκε γύρω η ίδια σιωπή.

Άνένπνευσα μ' άνακαύσεις και κίτταξα τον καθηγητή σ'α μάτια. Κούνησε το κεφάλι του και μου είπε μια μονάχα λέξι, μια λέξι που έλεγε πολλά:

— "Εκείνος!

(Άπ' το "Ημερολόγιό της Μίνας "Αρκερ).

Πύργος του Δράκουλα. Ημέρα τετάρτη. — Μισή βδομάδα πέρασε απ' την ήμερα που φτάσαμε εδώ. Κι' όμως ο ίδιος σχολός που μάς έφερε σ'α άγρια αυτά μέρη δεν έξεπληρώθη άκόμη.

Ο βρυκόλακας βρίσκεται μέσα στον πύργο, γι' αυτό είμαστε σχεδόν βέβαιοι. Είνε όμως πολύ επιφυλακτικός. Δέν επιθέται χωρίς λόγο, μάς παραφυλάει μόνον κι' ο Θεός έξερει τί σχεδιάζει εναντίον μας.

Τις νύχτες έρχεται σιγά-σιγά και κρημακονέει έξω από την πόρτα. Δέν φοβάει φαίνεται τίποτα σ'α πόδια του, γιατί το βάδισμά του εινε άνάλαφρο, μόλις άκούγεται. Άν δεν τον όσμύζοτανε ο Πιστός, δεν θα καταλαβαίναμε τίποτα.

Ερευνήσαμε και πάλιν δολόκληρο τον πύργο, σπιθαμή πρós σπιθαμή. Μά δεν μπορούσαμε ν' ανακάλυψουμε καμιά άπόκρυφη καταπακτή, καμιά μυστική κρύπτη.

(Άκολουθεί)

